

Sygn. akt I C 202/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2023 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Choczaj

Protokolant: Kinga Brocka

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2023 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) z siedzibą
w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę:

66 000,00 zł (sześćdziesiąt sześć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia, w tym kwotę:

- 56 000,00 zł (pięćdziesiąt sześć tysięcy złotych) wraz

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 lutego 2019 roku do dnia zapłaty,

- 10 000,00 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,

276,07 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych 7/100) tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od dnia 6 września 2019 roku do dnia zapłaty,

14 300,00 zł (czternaście tysięcy trzysta złotych) tytułem kosztów opieki osób trzecich wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od dnia 14 października 2023 roku do dnia zapłaty,

2 890,00 zł (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zniszczonej odzieży i kasku wraz z ustawowymi odsetkami

za opóźnienie od dnia 8 lutego 2019 roku do dnia zapłaty,

5 868,98 zł (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem złotych 98/100) tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych wraz

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 września 2019 roku do dnia zapłaty,

36 208,80 zł (trzydzieści sześć tysięcy dwieście osiem złotych 80/100) tytułem utraconych dochodów, w tym kwotę:

- 11 128,00 zł (jedenaście tysięcy sto dwadzieścia osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 września 2019 roku do dnia zapłaty,

- 25 080,80 zł (dwadzieścia pięć tysięcy osiemdziesiąt złotych 80/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 października 2023 roku do dnia zapłaty,

9 647,96 zł (dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści siedem złotych 96/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

ustala odpowiedzialność pozwanego (...) z siedzibą w W. za skutki wypadku z dnia 19 sierpnia 2018 roku mogące powstać u powoda M. K. w przyszłości;

oddala powództwo w pozostałej części;

ściąga z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda M. K. w pkt 1 a wyroku na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 336,57 zł (trzysta trzydzieści sześć złotych 57/100) tytułem brakujących kosztów sądowych;

nakazuje pobrać od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 364,60 zł (trzysta sześćdziesiąt cztery złote 60/100) tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 202/19

UZASADNIENIE

M. K. wniósł o zasądzenie od (...) kwoty 81 773,05 zł, w tym kwoty 56 000,00 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia i kwoty 25 773,05 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 lutego 2019 r. do dnia zapłaty; ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkody mogące wystąpić w przyszłości, wynikające ze zdarzenia drogowego z 19 sierpnia 2018 r.; zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Pismem procesowym z 6 kwietnia 2023 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie dodatkowo od pozwanego na jego rzecz dalszej kwoty 160 248,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty, w tym kwoty 114 000,00 zł tytułem częściowego zadośćuczynienia za krzywdę, kwoty 25 080,80 zł tytułem odszkodowania za utracone zarobki netto w okresie od 1 lipca 2019 r. do 24 kwietnia 2020 r. włącznie i kwoty 21 168,00 zł tytułem pokrycia kosztów opieki osób trzecich.

Pozwany wniósł o oddalenie tak zmodyfikowanego powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 19 sierpnia 2018 r. w O., gm. (...), woj. (...), na drodze krajowej nr (...) B. K., kierując samochodem marki V. (...), o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności wykonując manewr skrętu w lewo, wcześniej nie upewniając się, czy nie spowoduje zajeżdżenia drogi nadjeżdżającemu z przeciwka powodowi, kierującemu motocyklem marki K., o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia pojazdów, skutkiem czego powód oraz jego pasażerka doznali licznych obrażeń ciała. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu z 6 lipca 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 863/18, który został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z 18 listopada 2020 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II Ka 194/20, uznano B. K. za winnego spowodowania przedmiotowego wypadku i orzeczono m.in. nawiązkę w kwocie 40 000,00 zł,

która dotychczas nie została zapłacona, **(dowód: zeznania powoda - k. 692 verte - 693 verte i nagranie rozprawy z 30 października 2023 r. - płyta - koperta**

- k. 694, minuta od 00:09:10 do 00:59:36 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 640 - 640 verte i nagraniem rozprawy z 17 kwietnia 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:07:56 do 00:24:41; zeznania świadka E. K. (1) - k. 161 verte - 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta

- k. 694, minuta od 00:10:53 do 00:56:21; zeznania świadka L. K. - k. 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:56:21 do 01:12:08; wyrok Sądu Rejonowego w Wieluniu - k. 629 - 631; wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu - k. 628 - 628 verte).

Samochód, którym poruszał się kierujący samochodem marki V. (...), w chwili zdarzenia był ubezpieczony w zagranicznej firmie ubezpieczeniowej, **(bezsporne).**

Z miejsca wypadku powód został przewieziony do szpitala w W.. Tam wykonano mu badanie TK głowy oraz USG jąder. W tym samym dniu powoda przetransportowano do szpitala w S., gdzie był wielokrotnie konsultowany urologicznie, a także neurochirurgicznie i psychiatrycznie. Korzystał tam również z pomocy psychologa. W dniu 31 sierpnia 2018 r. został wypisany do domu

w stanie ogólnym dobrym. Powód źle się czuł, nie zniósł dobrze narkozy.

Po opuszczeniu szpitala nie mógł się ruszyć, ojciec pomagał mu w ubieraniu, matka przygotowywała posiłki. Bardzo cierpiał, przyjmował leki przeciwbólowe. Przedmiotowe zdarzenie spowodowało złamanie powoda, wymagał on pomocy psychologicznej, **(dowód: zeznania powoda - k. 692 verte - 693 verte i nagranie rozprawy z 30 października 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:09:10 do 00:59:36 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 640 - 640 verte**

i nagraniem rozprawy z 17 kwietnia 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:07:56 do 00:24:41; zeznania świadka E. K. (1) - k. 161 verte

- 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:10:53 do 00:56:21; zeznania świadka L. K. - k. 162

i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:56:21 do 01:12:08; dokumentacja medyczna - k. 22 - 110).

Powód był ponownie hospitalizowany od 12 do 15 listopada 2018 r. W dniu 14 listopada 2018 r. przeszedł zabieg operacyjny usunięcia metalu z kości śródreżca IV i V lewej ręki. Zabieg ten odbył się bez powikłań, następnego dnia został wypisany do domu w stanie ogólnym dobrym. W dniu 21 marca 2019 r. powód przeszedł kolejny zabieg operacyjny, tym razem związany ze złamaniem kości lewego przedramienia. Z tej przyczyny był hospitalizowany przez 3 dni. Wszystkie te zabiegi wykonano powodowi w szpitalu w S.. Następnie powód zgłosił się na oddział urologii (...) w Ł.. Przebywał tam od 24 do 27 czerwca 2019 r. w celu usunięcia rozkawałkowanego prawego jądra wraz z nadjądrem. Zabieg przeprowadzono 26 czerwca 2019 r., następnego dnia powód został wypisany do domu. W każdym pobycie w szpitalu towarzyszyli mu rodzice. Pomagali mu w podawaniu jedzenia, higienie osobistej, stanowili wsparcie psychiczne. Bezpośrednio po zdarzeniu przebywali w szpitalu codziennie, spędzali tam całe dni. W późniejszym czasie powód kontynuował leczenie w trybie ambulatoryjnym w poradni zdrowia psychicznego, urazowo-ortopedycznej i urologicznej. Po opuszczeniu szpitala powód wymagał pomocy osób trzecich w codziennym funkcjonowaniu, w szczególności w sprzątaniu, gotowaniu, utrzymywaniu higieny. Na wszystkie wizyty w poradniach, szpitalach, u psychologa i psychiatry był wożony i odbierany przez ojca. Powód był 5 razy zawożony i odbierany ze szpitala w S. (54 km na trasie Z.-S.-Z., razem 270 km). Został zawieziony i odebrany przez ojca ze szpitala w Ł. (194 km na trasie Z.-Ł.-Z., razem 388 km). Powód odbył osiem wizyt w poradni ortopedycznej w S. (54 km na trasie Z.-S.-Z., razem 432 km). Odbył dwie wizyty: w poradni ortopedycznej w E. w S. i poradni urologicznej w Z. w S. (56 km na trasie Z.-S.-Z., razem 112 km). Leczył się również w poradni urologicznej w Ł. (prywatny gabinet lekarski), odbył w niej 5 wizyt (196 km na trasie Z.-Ł.-Z., razem 980 km). Ojciec zawoził powoda do Ł. na badanie USG i badanie nasienia (190 km na trasie Z.-Ł.-Z. i 196 km na trasie Z.-Ł.-Z., razem 386 km). Powód przeszedł również

diagnostykę związaną z urazem jądra w B., wykonano mu szczegółowe badanie krwi i badanie nasienia, których wyniki należało odebrać osobiście (630 km na trasie Z.-B.-Z., razem 4 wyjazdy - 2 520 km). Powód korzystał również z poradni psychologicznej i poradni psychiatrycznej w W. (15 wizyt, 50 km na trasie Z.-W.-Z., razem 750 km). Później pozostawał pod opieką psychologa w W.

(11 spotkań, 90 km na trasie Z.-W.-Z., razem 990 km). Był również w Ł. na komisji lekarskiej u ortopedy ubezpieczyciela (...) (194 km na trasie Z.-Ł.-Z.). Powód zwrócił rodzicom poniesione przez to koszty paliwa w wysokości 5 000,00 zł, **(dowód: zeznania powoda - k. 692 verte - 693 verte i nagranie rozprawy z 30 października 2023 r. - płyta - koperta**

- k. 694, minuta od 00:09:10 do 00:59:36 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 640 - 640 verte i nagraniem rozprawy z 17 kwietnia 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:07:56 do 00:24:41; zeznania świadka E. K. (1) - k. 161 verte - 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta

- k. 694, minuta od 00:10:53 do 00:56:21; zeznania świadka L. K. - k. 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:56:21 do 01:12:08; dokumentacja medyczna - k. 22 - 110 i k. 185 - 360; faktury VAT - k. 111 - 114; zestawienie - k. 132 - 132 verte).

Przed przedmiotowym zdarzeniem powód był bardzo aktywny sportowo, należał do trzech klubów piłkarskich. Jeździł na kursy ubezpieczeniowe, chciał pomóc matce w prowadzeniu biura. Od 1 sierpnia 2018 r. był u niej zatrudniony na umowę zlecenie, za wynagrodzeniem 3 000,00 zł brutto. Kształcił się, dostał się na studia o kierunku logistycznym, które rozpoczął 1 października 2018 r. Obecnie jest załamany, wyciszony. Pojawiły się u niego problemy gastrologiczne, które po konsultacji ze specjalistą okazały się być spowodowane stresem. Dostał leki na uspokojenie. Nie może przeciążać lewej ręki, nie ma w niej tyle siły

co wcześniej, nie ma pewności chwytu. Odczuwa ból związany ze zmianą pogody. Przyjmuje leki. Stara się ćwiczyć, ale nie uprawia już sportów. Boi się jeździć motocyklem i samochodem. Stracił niektóre kontakty ze znajomymi. W dalszym ciągu jest w związku ze swoją dziewczyną, która również brała udział

w przedmiotowym zdarzeniu. Pomagał jej na tyle, na ile był w stanie. W styczniu 2020 r. wprowadził się do jej domu, od grudnia 2021 r. mieszkają sami. Powód chciałby założyć rodzinę, mieć dzieci. Od 19 lutego 2019 r. do 24 kwietnia 2020 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, bez prawa do zasiłku chorobowego. Obecnie podejmuje zatrudnienie na umowę zlecenie, **(dowód: zeznania powoda**

- k. 692 verte - 693 verte i nagranie rozprawy z 30 października 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:09:10 do 00:59:36 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 640 - 640 verte i nagraniem rozprawy z 17 kwietnia 2023 r.

- płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:07:56 do 00:24:41; zeznania świadka E. K. (1) - k. 161 verte - 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:10:53 do 00:56:21; zeznania świadka L. K. - k. 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta

- koperta - k. 694, minuta od 00:56:21 do 01:12:08; umowa zlecenie - k. 115; zaświadczenia - k. 116 - 121; zaświadczenia lekarskie - k. 122 - 130 i k. 613 - 627; zaświadczenie - k. 131).

Motocykl, którym poruszał się powód, posiadał on co najmniej od maja 2018 r. Jeździł nim często, pojechał nawet na wycieczkę do Grecji. Miał kompletną odzież motocyklową, która uległa zniszczeniu na skutek wypadku. Składała się z kasku, który powód zakupił za kwotę 2 100,00 zł, butów za kwotę 1 000,00 zł, kurtki za kwotę 1 600,00 zł, rękawic za kwotę 330,00 zł i spodni

za kwotę 750,00 zł. Łącznie powód wydatkował na zakup tej odzieży 5 780,00 zł, **(dowód: zeznania powoda - k. 692 verte - 693 verte i nagranie rozprawy**

z 30 października 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:09:10 do 00:59:36 w zw. z informacyjnymi wyjaśnieniami - k. 640 - 640 verte i nagraniem rozprawy z 17 kwietnia 2023 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:07:56

do 00:24:41; zeznania świadka E. K. (1) - k. 161 verte - 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:10:53

do 00:56:21; zeznania świadka L. K. - k. 162 i nagranie rozprawy z 23 września 2019 r. - płyta - koperta - k. 694, minuta od 00:56:21 do 01:12:08).

Stan po utracie prawego jądra w następstwie jego rozkawałkowania po urazie doprowadził do powstania u powoda stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20 %. Usunięcie prawego jądra z powodu jego zaniku spowodowało duży uraz psychiczny u powoda, obniżając samoocenę i wywołując kompleksy. Brak jednego jądra, przy pozostałym prawidłowym jądrze nie zmniejsza zdolności do zapłodnienia. Wielokrotne badania przedmiotowe i USG lewego jądra nie wykazały zmian morfologicznych po wypadku. Powód przez dwa miesiące musiał leżeć w domu z powodu urazów. Wymagał opieki i pomocy osób trzecich przez 12 godzin dziennie w czynnościach życia codziennego, takich jak: przygotowywanie i podawanie posiłków i picia, higiena, ubieranie, podprowadzanie do toalety, zakupy, zawożenie na konsultacje. Po dwóch miesiącach pomoc ta była niezbędna przez następne 4 miesiące, po 6 godzin dziennie, a potem do roku przez 2 godziny dziennie. Koszty leczenia powoda były w pełni uzasadnione, **(dowód: opinia biegłego traumatologa A. K. - k. 392 - 398 i k. 520 - 527; opinia biegłego z zakresu urologii J. A. - k. 420 - 423).**

W wyniku doznanych w przedmiotowym wypadku złamań w obrębie kończyny górnej i urazu jądra, wymagających leczenia operacyjnego, pozostały blizny. Są one wyraźnie widoczne, w szczególności w obrębie lewej kończyny górnej. Powodują one dolegliwości somatyczne w postaci parestezji występujących przy zmianie temperatury otoczenia. Ponadto blizny te obniżają walory estetyczne ciała powoda. Blizna worka mosznowego ma charakter zanikowy, jest mało widoczna. Fakt odczuwanych dolegliwości somatycznych spowodowanych obecnością blizn lewej kończyny górnej, parestezji, ma charakter subiektywny. Ciężko określić ich wpływ na życie powoda. Nie stanowią one problemu, który uniemożliwiałby codzienne funkcjonowanie. Trwały uszczerbek na zdrowiu z tego tytułu wyniósł 5 %, **(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii plastycznej J. J. - k. 449 - 464 i k. 490 - 492).**

Obrażenia w postaci złamania trzonów obu kości przedramienia lewego z przemieszczeniem, złamania IV i V kości śródreżca lewego z przemieszczeniem, zwichnięcia prawego kciuka i stłuczenia prawego jądra z krwiakiem, których powód doznał w związku z wypadkiem z 19 sierpnia 2018 r., wymagały zastosowania unieruchomienia gipsowego. Eliminowało to funkcję górnych kończyn na jeden miesiąc, w tym czasie jego samodzielne funkcjonowanie było niemożliwe. Po zdjęciu unieruchomienia powód systematycznie odzyskiwał funkcję obu rąk, co skutkowało korzystnym wpływem na jego funkcjonowanie. Nie stwierdzono dysfunkcji prawego kciuka, dlatego jego zwichnięcie nie skutkuje jakimkolwiek uszczerbkiem na zdrowiu. W przypadku lewej kończyny górnej stwierdzono nieznaczną deformację w okolicy podstawy V kości śródreżca, nie stwierdzono natomiast ograniczenia ruchomości lewego nadgarstka oraz palców lewej ręki. Wszelkie inne uszkodzenia w obrębie palców III, IV i V i odpowiednich kości śródreżca (blizny, uszkodzenia ścięgien, zniekształcenia, przykurcze stawów, zeszywnienia, zmiany troficzne, czuciowe itp.) powodują ograniczenie funkcji palca, tym samym trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 1 %. Przebyte złamania nie skutkowały przemieszczeniem odłamów, zniekształceniami czy zaburzeniami czynnościowymi. Rokowanie co do stanu zdrowia powoda z punktu widzenia ortopedy jest pomyślne, **(dowód: opinia biegłego ortopedy Z. P. - k. 570 - 571 verte i k. 588 - 588 verte).**

W związku ze zdarzeniem z 19 sierpnia 2018 r. wystąpiły u powoda zaburzenia adaptacyjne. Ze względu na swoje nasilenie, które wpływało na funkcjonowanie powoda i czas ich trwania (rok), spowodowały u niego długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5 %. Dalsze rokowanie co do stanu zdrowia psychicznego i funkcjonowania powoda w przyszłości jest dobre. Powód na dość dobre mechanizmy adaptacyjne, co przy już jasnej sytuacji zdrowotnej, a co za tym idzie braku kolejnych czynników stresowych, spowoduje normalizację jego stanu i funkcjonowania, co już można zaobserwować. Terapia i leczenie psychiatryczne jest prowadzone w sposób prawidłowy, a somatyczne konsekwencje zdarzenia znane i określone. Mechanizmy adaptacyjne będą zatem w sposób bardziej skuteczny adaptować go nowych warunków, co obniży

napięcie emocjonalne i zredukuje objawy dotąd występujące. Będzie on w stanie prawidłowo zaadaptować się do nowych warunków życia, (**dowód: opinia biegłego psychiatry M. G. - k. 371 - 378, k. 541 - 543; k. 559 - 560 i k. 657 - 658**).

Pismem z 8 stycznia 2019 r. powód zgłosił szkodę Towarzystwu (...) S.A. Wniósł o zapłatę 200 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 19 190,00 zł tytułem odszkodowania, w tym m.in. kwoty 5 780,00 zł za zniszczoną odzież i kas. W piśmie z 19 lutego 2019 r. powód wniósł o zapłatę dalszego zadośćuczynienia w wysokości 170 000,00 zł i odszkodowania w wysokości 19 864,72 zł. Na skutek zgłoszenia szkody powód otrzymał łącznie kwotę 57 522,73 zł, na którą składały się kwoty: 40 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia; 17 522,73 zł tytułem odszkodowania, w tym: 15 606,00 zł tytułem utraconych zarobków za okres od 19 sierpnia 2018 r. do 17 lutego 2019 r. i 1 916,73 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia. (**dowód: zgłoszenie szkody - k. 10 - 13 verte; dokumentacja likwidacji szkody - k. 14 - 21**).

Powyższy stan faktyczny jest częściowo bezsporny, gdyż został oparty na niekwestionowanym przez strony nieosobowym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy oraz na zeznaniach powoda i świadków E. K. (1) i L. K., którym Sąd w całości dał wiarę.

Skutki wypadku, procentowy uszczerbek na zdrowiu, okres i intensywności cierpień powoda, przebieg leczenia oraz rokowania co do stanu zdrowia Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych: J. A., J. J., Z. P. i M. G. i na podstawie opinii biegłego A. K. w zakresie konieczność korzystania z pomocy lub opieki osób trzecich. Są one jasne, wewnętrznie spójne oraz naukowo i logicznie uzasadnione. Korelują one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd uznał opinię biegłego A. K. za nieprzydatną do poczynienia ustaleń w niniejszej sprawie w części dotyczącej trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie urazu i złamania spojenia łonowego, miednicy, urazu prawego kciuka, urazu i złamania lewego przedramienia oraz urazu i złamania lewego śródreżca. W tym miejscu należy zauważyć, że biegły ustalił uszczerbek na zdrowiu w zakresie urazu i złamania zmiażdżeniowego okolicy spojenia łonowego miednicy, natomiast takich obrażeń nie wykazały badania. Ponadto opinia tego biegłego jest sprzeczna z opinią biegłego Z. P., który w sposób logiczny i wnikliwy wyjaśnił, dlaczego nie uznał uszczerbków na zdrowiu z pkt 122, 98 i 141 b rozporządzenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód wystąpił z żądaniem zapłaty na swoją rzecz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia oraz odszkodowania za utracone zarobki, koszty leczenia, dojazdu do placówek medycznych, opiekę osób trzecich i zniszczoną odzież motocyklową i kask.

W niniejszej sprawie w sposób nie budzący wątpliwości ustalono, iż sprawca wypadku, w którym ucierpiał powód, w dniu zdarzenia korzystał z obowiązkowego ubezpieczenia OC w zagranicznej spółce, dlatego odpowiedzialność pozwanego wynika z treści art. 123 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 2500), co w sprawie jest bezsporne, gdyż na rzecz powoda wypłacono już zadośćuczynienie i odszkodowanie.

W tym miejscu należy jednak dodać, że podstawą odpowiedzialności pozwanego jest art. 822 § 1 i § 4 k.c., który stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, przy czym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)) - tekst jedn., Dz. U. z 2023 roku, poz. 2500).

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikało także, że powód na skutek wypadku doznał obrażeń ciała, co uprawniało go do żądania od pozwanego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w myśl art. 445 § 1 k.c.

Przepis art. 445 § 1 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 1969 r., I PR 178/69, OSNCP 1970, Nr 4, poz. 71). Zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia - te już doznane i te mogące powstać w przyszłości. Powinno ono być zatem przyznaną jednorazową rekompensatą za całą krzywdę.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada miarkowania wyrażająca się w nakazie uwzględnienia wszystkich okoliczności i skutków doznanych krzywd z odniesieniem do warunków określających poziom życia ludzi w pełni sprawnych i aktywnych, panujących w środowisku, w jakim żyje powód (patrz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 4 lipca 2000 r., sygn. akt I CKN 837/00, LEX nr 56891).

Ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wieku poszkodowanego, stopnia cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywności i czasu trwania, nieodwracalności następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwa, oszpeceń), rodzaju wykonywanej pracy, szans na przyszłość, poczucia nieprzydatności społecznej, bezradności życiowej oraz innych podobnych czynników (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, OSNC - (...)).

Sąd Najwyższy w ostatnich latach wielokrotnie podkreślał w swoich orzeczeniach, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zwracał uwagę, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, że zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże, że nietrafne jest posługiwanie się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jedynie określonymi jednostkami przeliczeniowymi w postaci najniższego czy średniego wynagrodzenia pracowniczego.

O wysokości należnego zadośćuczynienia stanowi przede wszystkim rozmiar (zakres) doznanej przez pokrzywdzonego krzywdy, a niewymierny charakter tej krzywdy sprawia, że ocena w tej mierze winna być dokonana na podstawie całokształtu okoliczności sprawy.

Przesłanką żądania zadośćuczynienia za krzywdę jest również istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem dobra osobistego (zdrowia) a szkodą niemajątkową. Spełnienie tej przesłanki nie budzi wątpliwości w niniejszej sprawie, gdyż istnienie tego związku nie było kwestionowane przez stronę pozwaną, a związek przyczynowo skutkowy pomiędzy wypadkiem a obrażeniami jakich doznał powód, bezsprzecznie wynika też z jego zeznań i z opinii biegłych oraz dokumentacji medycznej.

Ustalając zakres krzywdy powoda Sąd uwzględnił zatem m.in. rozmiar doznanych przez niego cierpień fizycznych i psychicznych, wysokość długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (5 % z zakresu psychiatrii), wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu (26 %, w tym: 20 % zakresu urologii, 5 % z zakresu chirurgii plastycznej i 1 % z zakresu ortopedii), jego młody wiek (25 lat) i skutki, które spowodowały obrażenia doznane w wypadku we wszystkich płaszczyznach jego życia. Przede wszystkim Sąd miał na uwadze fakt, że w wyniku zdarzenia doszło u powoda, który w tym czasie wchodził w dorosłe życie, rozpoczynał pracę i studia, myślał o założeniu rodziny w odpowiednim czasie, do obrażeń ciała, które nie tylko sprawiały ból i cierpienie, ale znacznie utrudniły jego codzienne życie. Obrażenia spowodowały konieczność długotrwałego leczenia, także operacyjnego, jak również pozostawiły blizny. Ponadto doszło do amputacji lewego jądra, co znacznie zmniejszyło jego możliwości rozrodcze. Powód dalej odczuwa ból, przyjmuje leki, podejmuje leczenie. Zdarzenie z 19 sierpnia 2018 r. miało wpływ również na jego stan psychiczny. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że cierpienia fizyczne i psychiczne powoda nie były małe.

Z tych wszystkich względów Sąd doszedł do wniosku, iż kwota zadośćuczynienia winna wynieść 106 000,00 zł. W związku z tym, że na etapie przedsądowym pozwany wypłacił powodowi kwotę 40 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 66 000,00 zł (106 000,00 minus 40 000,00 zł), o czym orzekł, jak w pkt 1 a wyroku, na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c.

Zadośćuczynienie w powyższej kwocie stanowi ekonomicznie odczuwalną wartość, ale jednocześnie utrzymane jest w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Kompensuje doznaną przez powoda krzywdę, nie jest przy tym rażąco wygórowane i nie prowadzi do nieuzasadnionego przysporzenia w jego majątku. Dlatego w pozostałej części Sąd powództwo o zadośćuczynienie oddalił, jako wygórowane, a przez to niezasadne, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

Kwotę zadośćuczynienia zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 roku, poz. 2500). W zakresie kwoty 56 000,00 zł odsetki należą się od 8 lutego 2019 r., gdyż już przed wytoczeniem powództwa powód zgłosił żądanie zadośćuczynienia w wysokości 200 000,00 zł, co potwierdzają załączone dokumenty. (...) S.A. pismem z 7 lutego 2019 r. wydała decyzję o przyznaniu odszkodowania i zadośćuczynienia, zatem od dnia następnego pozostawała już w zwłoce. W zakresie kwoty 10 000,00 zł Sąd zasądził odsetki od 6 kwietnia 2023 r., zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia modyfikacji powództwa, gdyż już znacznie wcześniej, co wynika z powyższych rozważań, w tym zakresie pozwany pozostawał w zwłoce.

W tym miejscu należy odnieść się do kwestii wpływu orzeczonej nawiązki na wysokość zadośćuczynienia. Nawiązka, o której mowa w art. 46 § 2 k.k., jest rodzajem „zryczałtowanego naprawienia szkody” i zaistnieć może przykładowo w sytuacji trudności, które mogą powstać w zakresie udowodnienia wysokości szkody. Analizując zagadnienie wpływu orzeczonej w postępowaniu karnym nawiązki na wysokość zadośćuczynienia wskazuje się, że jeżeli nawiązka została uiszczona przez sprawcę szkody na rzecz pokrzywdzonego, jego zadośćuczynienie przyznawane w procesie cywilnym winno ulec obniżeniu o wartość zapłaconej nawiązki. Natomiast, jeżeli świadczenia te nie zostały spełnione przez sprawcę, pozostają bez wpływu na kwotę zadośćuczynienia zasądzaną w procesie cywilnym - zadośćuczynienie winno być przyznane w pełnej kwocie. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że sprawca szkody nie zapłacił powodowi nawiązki i przebywa na terytorium innego państwa, co bardzo utrudniać będzie jej egzekucję, Sąd nie odliczył od ustalonej kwoty zadośćuczynienia orzeczonej wyrokiem karnym nawiązki.

Przechodząc do omawiania zasadności dalszych roszczeń powoda należy przytoczyć treść art. 444 § 1 k.c., z którego wynika, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tej przyczyny koszty. Naprawienie szkody obejmuje więc w szczególności zwrot wszelkich wydatków poniesionych przez poszkodowanego zarówno w związku

z samym leczeniem i rehabilitacją (lekarstwa, konsultacje medyczne), jak i koszty opieki niezbędnej w czasie procesu leczenia oraz inne dodatkowe koszty związane z doznanym uszczerbkiem (koszty przejazdów, wyżywienia, utracony dochód itp.). Koszty objęte kompensacją muszą być uzasadnione ze względu na rodzaj i rozmiary poniesionego uszczerbku, a także muszą pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym.

Mając na uwadze zeznania powoda, dowody w postaci faktur wskazanych na kartach 111-114, a także biorąc pod uwagę opinię biegłych w zakresie zasadności poniesienia kosztów opisanych w tych fakturach, Sąd uznał, że powód zasadnie poniósł koszty zakupu leków i innych medykamentów oraz koszty wizyt lekarskich w łącznej kwocie 276,07 zł i dlatego orzekł, jak w pkt 1 b wyroku, na podstawie art. 444 § 1 k.c.

Kwotę tego odszkodowania zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c., art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 2500), od 6 września 2019 r., gdyż powód przed wytoczeniem powództwa nie żądał od pozwanego kwoty 276,07 zł, a pozwany udzielił odpowiedzi na pozew 5 września 2019 r., w której wniósł o oddalenie powództwa, zatem od dnia następnego pozostawał w zwłoce.

W zakresie odszkodowania powód dochodził również kwoty 21 168,00 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów opieki osób trzecich. Wymiar opieki osób trzecich został ustalony w oparciu o opinię biegłego A. K., z uwzględnieniem treści art. 322 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 322 k.p.c., który wprowadza złagodzenie obowiązujących reguł dowodzenia, w sytuacji, w której ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, sąd może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opierając się na całokształcie ustalonych okoliczności sprawy. Nie chodzi przy tym tylko o niemożność rozumianą w sensie obiektywnym, lecz także o niemożliwość ścisłego ustalenia szkody na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową do oceny przez sąd. W takim wypadku sąd, nie mając obowiązku przeprowadzenia uzupełniających dowodów z urzędu, powinien podjąć próbę ustalenia wysokości roszczenia na podstawie oceny „opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy” (patrz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2006 r., II CSK 108/05, OSP 2007/3/29 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 21 listopada 2008 r., V CSK 207/08, Lex nr 484684). Oczywiście jest, że wynik takiej oceny może okazać się niekorzystny dla powoda, ale ryzyko to usprawiedliwione jest jego procesową biernością (patrz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2008 r., V CSK 388/207, LexPolonica nr 2141963).

Powód żądał odszkodowania z tego tytułu w okresie jego hospitalizacji od 20 do 30 sierpnia 2018 r. w wymiarze 12 godzin dziennie. Sąd uznał, iż w tym czasie wymagał on opieki przez 2 godziny dziennie. Powód był osobą leżącą, miał zapewnioną opiekę przez personel medyczny, ponadto nie wykazał, aby obecność jego rodziców po 12 h dziennie w szpitalu była uzasadniona, nie wykazał również aby stan jego zdrowia, w szczególności psychicznego tego wymagał. Zatem zdaniem Sądu koszt ten wyniósł 176,00 zł (11 dni x 2 h x 8,00 zł). Sąd przyjął, że stawka opieki w 2018 r. wynosiła 8,00 zł za jedną godzinę, co było również zgodne z żądaniem powoda. Kwota ta nie była wyższa od roboczogodziny brutto, ustalonej od najniższego wynagrodzenia. Dalej, podczas pobytu w domu

od 31 sierpnia do 30 października 2018 r. powód wymagał opieki przez 12 godzin dziennie, zatem jej łączny koszt wyniósł 5 856,00 zł (61 dni x 12 h x 8,00 zł).

W okresie od 31 października do 31 grudnia 2018 r. powód wymagał opieki przez 6 godzin dziennie, co stanowiło łączny koszt 2 976,00 zł (62 dni x 6 h x 8,00 zł). Powód wnosił o ustalenie kosztów opieki w kwocie 18,00 zł za roboczogodzinę w 2019 r., jednakże z uwagi na fakt, że opiekę sprawowały osoby niewykwalifikowane, Sąd przyjął stawkę wynikającą z najniższego wynagrodzenia w 2019 r. za godzinę brutto, tj. 14,70 zł, co jest zgodne z aktualnym orzecnictwem Sądu Najwyższego (wyrok z 10 maja 2023 r., (...)). Zatem

od 1 stycznia do 19 lutego 2019 r. powód wymagał opieki również przez 6 h dziennie, co łącznie stanowiło 4 410,00 zł (50 dni x 6 h x 14,70 zł). Od 20 lutego do 19 sierpnia 2019 r. powód wymagał opieki przez jedynie 2 h dziennie,

co stanowiło 5 292,00 zł (180 dni x 2 h x 14,70 zł). Łączny koszt opieki osób trzecich nad powodem wyniósł 14 300,00 zł. Dlatego Sąd orzekł, jak w pkt 1 c wyroku, na podstawie art. 444 § 1 k.c., oddalając powództwo w pozostałej części, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku, uznając je za wygórowane i nieuzasadnione.

Kwotę tego odszkodowania zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 2500), od 14 października 2023 r., gdyż pismem z 13 października 2023 r. pozwany - po modyfikacji powództwa - wniósł o jego oddalenie, zatem od dnia następnego pozostawał w zwłoce, zwłaszcza, że wcześniej nie kierował pod adresem pozwanego takiego żądania. Dlatego w pozostałej części Sąd powództwo o odsetki od tej kwoty oddalił, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

W dalszej kolejności powód dochodził kwoty 5 780,00 zł tytułem odszkodowania za zniszczoną w wyniku przedmiotowego zdarzenia odzież i kask. Powód określił ich wartość w oparciu o cenę, za jaką je nabył. Jednakże należy wskazać, iż w momencie zdarzenia odzież i kask nie były nowe. Powód posiadał motocykl, którym poruszał się w dniu zdarzenia od maja 2018 r., zatem powyższe przedmioty zakupił w zbliżonym czasie. Ponadto należy wskazać, że była to odzież specjalistyczna, wykonana na miarę, trudna do ewentualnej odsprzedaży. Zatem Sąd, mając na uwadze treść przytoczonego wyżej art. 322 k.p.c., uznał za zasadne zwrócenie powodowi połowy żądanej kwoty za zniszczoną odzież i kask, o czym orzekł, jak w pkt 1 d wyroku na podstawie art. 444 § 1 k.c., oddalając powództwo w pozostałej części, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku, uznając je za wygórowane i nieuzasadnione oraz nieudowodnione.

Kwotę tego odszkodowania zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 2 500), od 8 lutego 2019 r., gdyż już przed wytoczeniem powództwa powód zgłosił żądanie odszkodowania obejmujące koszty zniszczonej odzieży i kasku, co potwierdzają załączone dokumenty. (...) S.A. pismem z 7 lutego 2019 r. wydała decyzję o odmowie przyznania odszkodowania, zatem od dnia następnego pozostawała już w zwłoce.

Powód wniósł również o zapłatę odszkodowania w kwocie 5 868,98 zł za poniesione koszty dojazdu związane z jego leczeniem. Sąd, również w oparciu o art. 322 k.p.c., przychylił się do twierdzeń powoda w tym zakresie, uznał jego zeznania i zeznania przesłuchiwanego w sprawie świadków E. K. (1) i L. K. za wiarygodne, a mając na uwadze zestawienie jego dojazdów, które znajduje odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, zwłaszcza w dokumentacji medycznej, uznał, że w związku z koniecznością leczenia przejechał 7 022 km, co po przemnożeniu przez stawkę za km wynoszącą 0,8358 zł, daje kwotę 5 868,98 zł. Dlatego Sąd orzekł, jak w pkt 1 e wyroku, na podstawie art. 444 § 1 k.c.

Kwotę tego odszkodowania, które nie było przedmiotem przedsądowych wezwań do zapłaty, zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 2500), od 6 września 2019 r., gdyż pozwany udzielił odpowiedzi na pozew 5 września 2019 r., zatem od dnia następnego pozostawał w zwłoce. Dlatego w pozostałej części Sąd powództwo o odsetki od tej kwoty oddalił, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

Powód dochodził również odszkodowania z tytułu utraconych zarobków netto w kwocie 13 848,00 zł za okres od 19 lutego do 30 czerwca 2019 r. oraz 25 080,80 zł za okres od 1 lipca 2019 r. do 24 kwietnia 2020 r.

W zakresie odszkodowania za utracone dochody Sąd również stosował art. 322 k.p.c. Przed wypadkiem powód pracował w biurze ubezpieczeniowym należącym do jego matki E. K. (2) w oparciu o umowę zlecenia. Otrzymywał wynagrodzenie w granicach 3 000,00 zł brutto miesięcznie. Umowa była umową na czas nieokreślony. Podstawą do ustalenia wynagrodzenia jest kwota netto, a nie brutto. Powód przed wypadkiem zarabiał 3 000,00 zł brutto, tj. 2 568,00 zł netto. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 15 606,00 zł tytułem utraconych zarobków za okres

od 19 sierpnia 2018 r. do 17 lutego 2019 r., przyjmując za podstawę ustalenia odszkodowania w tym zakresie właśnie kwotę 2 568,00 zł netto. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, z którego wynikało, że powód przebywał na zwolnieniu lekarskim włącznie do 23 kwietnia 2020 r., Sąd posiłkując się w ślad za stronami kwotą 2 568,00 zł netto ustalił, iż w okresie od 19 do 28 lutego 2019 r. powód utracił wynagrodzenie w kwocie 856,00 zł netto (85,60 zł za jeden dzień x 10 dni), w okresie od 1 marca do 30 czerwca 2019 r. w kwocie 10 272,00 zł netto (2 568,00 zł x 4 miesiące). Łącznie daje to kwotę 11 128,00 zł netto.

W okresie od 1 lipca 2019 r. do 31 marca 2020 r. powód utracił wynagrodzenie w wysokości 23 112,00 zł netto (2 568,00 zł x 9 miesięcy) oraz w okresie

od 1 do 23 kwietnia 2019 r. w kwocie 1 968,80 zł netto (85,60 zł x 23 dni). Łącznie daje to kwotę 25 080,80 zł netto. Zatem w okresie od 19 lutego 2019 r.

do 23 kwietnia 2020 r. powód utracił wynagrodzenie w łącznej wysokości 36 208,80 zł netto. Dlatego Sąd orzekł, jak w pkt 1 f wyroku, na podstawie art. 444 § 1 k.c. a w pozostałym zakresie powództwo o odszkodowanie za utracone dochody oddalił, o czym orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

Kwotę tego odszkodowania zasądzono na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 476 k.c. i art. 817 k.c. i art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 854, poz. 2500). Z zakresie kwoty 11 128,00 zł Sąd zasądził odsetki od 6 września 2019 r., gdyż pozwany sporządził odpowiedź

na pozew 5 września 2019 r., w której wniósł o oddalenie powództwa. Zatem

od dnia następnego pozostawał w zwłoce, gdyż przed wytoczeniem powództwa nie wnosił o zapłatę z tego tytułu. Natomiast w zakresie kwoty 25 080,80 zł Sąd zasądził odsetki od 14 października 2023 r., gdyż pismem z 13 października 2023 r. pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa po jego zmodyfikowaniu, zatem od dnia następnego pozostawał w zwłoce, gdyż przed wytoczeniem powództwa nie wnosił o zapłatę z tego tytułu. W pozostałej części żądanie o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od odszkodowania w tym zakresie zostało oddalone, o czym Sąd orzekł, jak w pkt 3 wyroku.

Sąd uznał także za uzasadnione żądanie powoda w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanej spółki za skutki wypadku z 19 sierpnia 2018 r. mogące powstać u niego w przyszłości.

Interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności za ewentualną szkodę

na przyszłość (art. 189 k.p.c.) istnieje, gdy istnieje obiektywna niepewność stanu faktycznego (patrz: uchwała Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1970 r., III PZP 34/69, OSNCP 1970, nr 12, poz. 217 i wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2012 r., II CSK 252/11, LEX nr 1169345). Podobne stanowisko zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z 11 marca 2010 r.,

IV CSK 410/09 wskazując, że „Pod rządem art. 442¹ § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać

w przyszłości”. W motywach zawartych w tym wyroku Sąd Najwyższy wskazuje, że kolejny proces odszkodowawczy w związku z ujawnieniem się kolejnych szkód może toczyć się po wielu latach po zdarzeniu powodującym szkodę, a wówczas pojawić się mogą po stronie poszkodowanego, na którym spoczywa obowiązek dowiedzenia wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej

- trudności dowodowe.

Do ustalenia obowiązku wynagrodzenia szkód przyszłych nie jest konieczna pewność powstania dalszych szkód w przyszłości, lecz wystarcza stwierdzenie prawdopodobieństwa, że aktualny stan zdrowia poszkodowanego nie ujawnia jeszcze wszystkich skutków uszkodzenia ciała (patrz wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 1978 r., sygn. akt IV CR 203/78). Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość zwalnia więc poszkodowanego z obowiązku udowodnienia istnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności podmiotu, na którym ta odpowiedzialności ciąży.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy sprawy daje podstawę

do przyjęcia, że po wydaniu wyroku mogą ujawnić się kolejne skutki wypadku. Powód w dalszym ciągu odczuwa jego następstwa. Powołani w sprawie biegły urolog J. A. stwierdzili, że utrata przez powoda jądra spowodowała uraz

psychiczny i kompleksy, co może zostać poprawione poprzez wszczęcie protezy. Biegły obecny stan powódki może sprzyjać rozwojowi późniejszych schorzeń. Powód będzie zatem wymagała zatem dalszego leczenia. Zatem rokowania co do jego stanu zdrowia są niepewne.

Z tych też względów po stronie powoda istnieje interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, dlatego Sąd orzekł, jak w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 189 k.p.c.

O kosztach procesu należnych powodowi Sąd orzekł, jak w pkt 1 g wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód poniósł koszty procesu w wysokości 7 625,00 zł, w tym koszty zastępstwa prawnego w wysokości 5 400,00 zł brutto, które zostały ustalone

na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn.,

Dz. U. z 2023 r., poz. 1964), koszty opłaty stosunkowej w wysokości 4 089,00 zł, koszty zaliczek na opinie biegłych w łącznej wysokości 7 713,62 zł oraz 8 013,00 zł tytułem opłaty stosunkowej od zmodyfikowanego powództwa, tj. łącznie 25 215,62 zł.

Pozwany poniósł koszty zastępstwa prawnego w kwocie 5 400,00 zł, ustalone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 1935), powiększone o kwotę 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 1 800,00 zł tytułem zaliczek na opinie biegłych, tj. łącznie w kwocie 7 217,00 zł.

W związku z tym, że powód wygrał sprawę w 52 %, to wygrał koszty procesu w wysokości 13 112,12 zł (52 % z 25 215,62 zł), natomiast pozwany wygrał sprawę w 48 %, co oznacza, że wygrała koszty procesu w wysokości 3 464,16 zł (48 % z 7 217,00 zł). Zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9 647,96 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu (13 112,12 zł minus 3 464,16 zł).

O brakujących kosztach sądowych Sąd orzekł, jak w pkt 4 wyroku,

na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn., Dz. U. z 2023 r., poz. 1144 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Brakujące koszty procesu to koszty opinii biegłych w łącznej kwocie 701,17 zł, ponieważ powód przegrał proces w 48 %, zatem brakujące koszty sądowe w tym zakresie wyniosły 336,57 zł, które Sąd nakazał ściągnąć z roszczenia zasądzonego na jego rzecz

w pkt 1 a wyroku. Pozostałe koszty w wysokości 364,60 zł winien pokryć pozwany (701,17 zł minus 336,57 zł).